

דנים וגם שפני האזן על עקוד נתרצו ואין יעקב ער שתיקש שיהיו רוב
הנולדים מתה ללבו של יעקב וכו' למש' שהמלאכים היו מדיאין
מאזן לבן לתיון של יעקב עכ"ל וכו' לפרש עממ"ל ס"ו וס"ו נסם הוהר
וחמי האמת שנאלץ לכן היה כולו כהם גילגולי נפשות יגזרו קדש אשר

אזכור ג"כ שלא פוזל פלגות לצות אלא בלו ומרמון ולא במקל הלכה
וכמ"ס ומסין שנטשו המים ורע וכו' ודיק לה מדכתיב ויחמכה בנאן
לשמות ויחמו האזן אל החקלות ותקפו למ"ל אלא חמא לעיבור חמ"ע
הוהר שהוהר כפי הטבע הכהוה ואידך

במעשה כהם כורע דרך נס וכדי
להחיות הדבר שנטשו לו מעשה נסים
במנין זה חסיד דכ"ג נמי כעשה לו
נפ"ע מה"ס סביבולו ג"כ מאזן
לכן ועו"א עולים אכ"כ דהוי חממ
כפסטי' דרך עיבור אלא העולים
דחממ מחלליהו היה עולים והיינו
ע"י המה"ס תאשר יעקב מתלה לא
יע עיבא הריבוי גילה לו ה' צמלוס
כי הוא דרך נס ע"י מה"ס ואת"ה הא'
למ"ל כדי ככר נתרבו ע"י המקלו'
ו"ל דמ"ס לא היה לו אלא גרועים

ח ובהעטיף

הצאן לא ישים והיו רעוטופים
ללבן ר' יוחנן וריש לקיש ר' יוחנן
אמר בכיריא רלבן ריש לקיש אמר
הארש רב שמעון בר אבא אמר למר
דוגמא מעין של עולם הבא המד"א
ר' אבא בר כהנא אמר מאה ויחרין
רבוין שבעה אלפים ומאתן עדרין
הוו ליה לאבונין יעקב ר' לוי אמר
שש' רבוא כלב' רבנן אמרי מאה
ועשרין רבוא ולא פליגי מ"ד ששים
רבוא לכל עדר ועדר חד כלב' מאן
דא' מאה ועשרין רבוא לכל

כסרו ופלו אחיפתו של אלה"ר
בחסאו הם פלומי אחויו בני ישראל
הקריו' אד' דהיינו אד' קדמא' כהיומס
תלוי' באיפתו ובאו עמה ליד לכן שהי'
ראש הקוסמים במחלת החינוכים
ולפיכך נתאמן יעקב שחמטה זאנו
כדי להשיג אללו כל נחמ טוב ידך
וכתף דהיינו נפשו' הנדק' להוציאם
מתחת רשותו של לבן אל רשותו דמו'
הקדושה ונפשות הפגומים שהם מזד
החינוכים הכיח ביד לבן וע"ז נאמר
וישח לו עדר' מדדים לברו ולא שתם

על זאן לבן כדי להבדיל בין הקודם לחול ולעיל פס"ה אמרין שנטשו נאש
אשה והוליד בניס הדבה כמה שנים לפני יעקב מפני שהק"ס חששה
לדקיא' ומקדי' לרשעי' ונאחז' סס בענין נסם הוהר' שבעה' ז' לעולם הקליפ'
קודמת לפרי פרי נתיק עץ חיים וכבריתו של עולם דברי'א ששואל
והר כבורא וכענין שנאמר ולא היה המלכים אשר מלכו בארץ ארז
לפני מלך לבני ישראל וכן כיוצא בזה עשו עצמו היה כבוד ונולד
לפני יעקב קליפה קודמת לפרי וא"כ נתיא דמח"ט ס"ל לרי' דהי'
בוכריא לבן ולקושי' המחורים ליעקב משום דהני זאן לבן היו מזד
שורש החינוכים ולפיכך קדמו בתורה לכני זאן יעקב אשר היו מזד שורש
הקדושה לעולם הקליפה קודמת לפרי ובדלמאן ור"ל דס"ל אייפכא
אפשר ללא ס"ל כלל הך דרש' שכללו זאן לבן נפש האדם אלא דלא
היו אלא זאן גרידא כפשטא דמילת' א"כ י"ל דאיהו נמי מודה להך דרש'א
אלא ס"ל כמ"ד בסמוך שנפרצה לו פריה חסין עה"כ כגומר שטעמיו
מעין ברכת עב"כ בזוהר משפטים דמ"ט מבורא דבעה"ז הקליפה קדם
לפריי אכל לעמד לזאן יתכפך השיטה להיות הפרי קודמת לקליפה
ולפיכך גם פה היה הפרי קודם לקליפה וקרו' ליה ר"ל דס"ל כמ"ל פס"ג
סי"א ע"פ הוהר דא"פ שנטשו העלמ' קדם עמו ליעקב ח"מ מזד
המחשבה העליונה הוקדם יעקב לעשו כי בכח המחשבה מטכס הראשית
הוא לקדושה ומחילא י"ל פגם דבר זה היה לפי מדרגת המחשבה העליונה
ולפיכך היו בכורים ליעקב והמאומרים ללבו' ומ"מ ז' שפי' עולים נקבה
אחד דמ"ט גופא לעולם הבא הפרי קודם לקליפה לפי שעה"כ הוא צמד
המחשבה הרוחני' כי חמלת המחשבה הוא סוף המעשה וע"ז לשיטת ר"ל
דס"ל כפי' הראש' ע"י שיעשו שהבכורות הם הנולדים בתימן והמאומרים
בתשרי ובחירושינו כפ"ק דר"ה נתבאר בשם הוהר דניסן הוא מזד מד"ר
ותשרי מזד מדת הדין ומה"ס אמרין דמלכי ישראל חזוין להם מניסן
ומלכי עכו"ם מתשרי כי ישראל הם מזד רחמים והחסר כפי צנינת
הנכחה ניסן ועכו"ם הם מזד הדין דילא קסי' לוי צנינת הנכחה תשרי
ע"ס באורך ולכ"א ר"ל דהבכורות הנולדי' בניסן היו ליעקב כי הם היו מזד
הרחמים כפי מידתו של יעקב והמאומרים הנולדים בתשרי היו ללבן כי הם

היו מזד הדין דילא קסי' כדמותו של לבן :
ודרש ויפרוץ האיש חלמ' שנפרצה לו פירצה מעין עה"כ
דק"ל דה"ל' ססס לשון ריבוי ולמה דקדק לומר לשון
פירצה לכן אמר שנפרצה לו פירצה מעין דוגמא של עה"כ שאז יפרוץ
גדרו של עולם בהגהת הטבע שיש לו גדר חק קצוב אלא יתגרם מאר
הנכרה חוק מגדד הטבע וכענין שנאמר לעמיד עלה הפורץ למימה וכן
כזה היה ליעקב זאנו לסימן על העמיד וכן מפורש בליקוט דעה"ז
פרצת גדרו של עולם מפני יעקב שנאמר ויפרוץ האיש ק"ך ריבוא זאן
היה לו ולע"ז אפי' פרוץ אותו לבניו שנאמר עלה הפורץ לכנייה ואמח
לכאורא קשה מה ענין האזן לבניו לעשות כהם דוגמא לבניו הא'
איכס בסוג אחד אכל לדרכיו הדבר מבורא על גבון לפי שנאמר אפי'כ
היה מחס נפס בניו כי היו כלולים בהם כבוד העיבור והגלגול כה' אפי'כ
בעשה כהם דוגמא לבניו ומה שנטשה ליעקב דוגמא על הפסיד הוא
מזכור עכ"מ' שדמדרשות שהג' בתים הם כלפי זכות' אבות כה' אפי'כ
שיבנה כ"כ הוא בזכותו של יעקב כי גולה ושלבי פסע יעקב גו' ולפיכך
של יעקב כענין שנאמר וזא' לניין גולה ולשבי פסע יעקב גו' ולפיכך
נעשה ליעקב דוגמא על העמיד ומדקאמר שיהי בהם ק"ך ריבויא דחיינו
כפליים כיוצא מזהים משמע שכן יהיו ישראל לפידי' וה"כ חסיד ככא'
שהיו ק"ך ריבויא ז' אלפים וק"ך הוא בגי' רס"א נכונה כי כסוד הגלגלים
היו אלף וק"ך ופי' רש"י דרש' מאד מאד כפליים כדגלים וכן כזה
יהיו ישראל וכמו וכו' הטעם עכ"מ' שדמדרשות חללו דכפליים ולקו'
דכפליים

וכדדסיין לעיל מדכתיב נח' חסר שנתן לו הנרועים והחולין ולפיכך
הציאו לו כמה"ס גם מצאנו של לבן הטונים והשמיים ואמחם לקמן פס"ד
ש"כ יתבאר בזה תשובה אחרת ע"ס וע"ל עמ"ס בסמוך שכל ממתו של
יעקב דוגמא זאנו היה כדי לברר כהם הנפשות המגולגלי' כהם להשיבין
אליו תחת רשותו רשות הקדושה ורשות עבד כמה נפשות שקועים בתוך
זאנו של לבן לפיכך כמה"ס הכיאות אליו וכן כהם י"ל דרעת מ"ד דסוף של
גשמים דביאות אליו עממ"ל ע"ז ס"ד בשם חמי האמת שגם פעולת
הגשמים הוא לברר ניוצו קדושה מתוך עמקי תהומות ולהחיות לשרשן
ע"ס באורך ולפיכך דוגמא זו הביאו ג"כ מצאנו של לבן ליעקב לברר מהם
ניוצו קדושה וכ"ה למ"ד ע"י עניי כבוד באשר מהם יצאו ותאו אח"כ
ש"כ נעשו ישראל שדוד המדבר כלעיל צמי' הקודם ולפיכך ענני
בבוד הכיאות לסימן של הפסיד שיהיו ענני כבוד שטענים אותם
והדרש' מדכתיב ואשא אתכם על כנפי שמים וליף לה מרדכיב העולים
כמר"א והפלות הענין וכן למ"ד שטק של גשמים כמר"א ואר יעלה וכו'
וכענין זה מצאנו ראונו ג"כ בהגלות ליעקב על אשר עסק בהרמה את
זאן לבן בהגהת המקלות שהוא נראה כעול במיקו ח"ו וכבר נדחקו
המפרשים מאד בזה אכל עם זה מדע כי דקו דרכו עמ"ס צמי' הקודם
דיעקב הא מעין סופרי' דארס הראשון ותיקונו וכל נפשות זאן הללו הם
ניוצו קדושה שהיו תלויים באיפתו של אד"כ ובעלו את"כ בחיטוי בעמקי
תהומ' החינוכים ותאו לרשות לבן שהיה ראש הקוסמים בהגהת
החינוכים לפיכך כדין הציל יעקב את שלו מתחת ידו וכאמור :

ואמנם

בב"כ פי"כ כתי' ויעד יעקב לרחל כי אחי אני' הוא והלא בן אחות אני' הוא
לא א"ל מינסת לי א"ל אין מיהו אית לי אבא רשאי ולא יכלת לי' דלית ליה
אחיתא דקישא מיכילא ולא מנסבי לי מקמא א"ל אחיו אני' דמאות א"ל מי
טרי' לכו לדריקי' לשבוי' דמאות א"ל אין דכתיב' עם נבר תמברד ועס
עקש תמכתל' ולכאורא קשה הרי באמת לא היה כך שהרי לבן רימה אותו
בלאה ויעקב לא היה יכול לו ואם באמת יעקב טעה בזה למה נרמו בתורה
וטור דהא כתיב' תתן אמת ליעקב ואיך זאנו דבריו לבטלה ולכ"ל דהא
במרתא חתרא' והוא כי ודאי יעקב וכה' צמתיק' לאה ורחל ולא הפסיד
אלא מה שהנרץ לעבוד את לבן עוד שבע שנים אחרת כי אלו לא החליף
לו את לאה ברפל' לא היה חפץ בלאה והיה חספיק' לו בעבודת שבע השנים
הראשונים וע"י פריה זו גרם לו לבן לעבודו עוד שבע שנים אחרות
אלא כדין ולפיכך כלפי זה גם יעקב רימחו שוב שבע שנים אחרות בהגהת
המקלות להחשיך אליו כח זאנו של לבן כדי להטלים לו חסרון שכורת שבע
שנים הקודמים שטענ' אותו דחיס' וכאשר הוא זא עליו בערמה גם הוא
פולס לו כמפעלו בערמה וכן נאמרו דברי יעקב לרחל באומרו אחיו אני'
דמאות כי באמר פתר בן היה דמנו שרימה לבן אותו כך הוא רימה את
לבן בהגהת המקלות וזא זה כנגד זה ולכן גם מה"ס הביאו לו מצאן לבן
דרך נס להורות כי חפשו רבו' לפני ה' גפיה עשה לשלם לעשות רע
כרשעתו וע"י דכריבו סיו כל תלונת הוי"ת ע"ס :

ח בכיריא

לזר ראשונה ור"ל א' לקשייא המחורים ללבן כמד"א בהעטוף אליו
נפשי לשון גיפה ועייפות ולא היה בהן כח לקבל הבריון מהרה והא'
דפליגי כפי' דמטופים וקסורים ולא במקושרי' ובהעטוף לקדמי פי' היפ"ת
ו"ל משום דל"ל איכא שיעתא מחכא דחממא יקש יעקב דמכוכבת
יהיב שלו שכן רוב היולדות בהשתלמותו להפרות מתנה קנינו ולא יתן ללבן
אלא המחורות שהן המעט ור"מני מימר פאחר טילרו הכלן עקודים
דנים